

JIMMY'S HALL

Σκηνοθεσία: Κεν Λόουτς

Σενάριο: Πολ Λάβερτι, έργο του Donal O'Kelly

Ηθοποιοί: Μπάρι Γουόρντ, Σιμόν Κίρμπι, Φράνσις Μαγκί.

Φωτογραφία: Robbie Ryan

Μουσική: George Fenton

Μοντάζ: Jonathan Morris

Χώρα: Αγγλία, Ιρλανδία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 109'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Ιρλανδία, 1932: ο Τζέιμς Γκράλτον επιστρέφει στη φάρμα του ύστερα από δέκα χρόνια εξορίας στην Αμερική κι επιχειρεί να επαναλειτούργησει την εγκαταλελειμμένη αίθουσα χορού-πνευματικό κέντρο που ο ίδιος είχε φτιάξει. Οι νέοι της περιοχής θα τον υποστηρίξουν, θα βρει όμως απέναντί του την εκκλησία και τις αρχές.

Στρατευμένος, συγκινητικός, λιτός και ανθρώπινος Κεν Λόουτς, σε μία από τις τρυφερά ήσσονες στιγμές της φιλομορφίας του. Με ξεκάθαρους ρόλους καλών και κακών, το «Jimmy's Hall» κάνει τη μανιχαϊστική λογική του να φαίνεται ναίφ, ο Βρετανός σκηνοθέτης όμως την υποστηρίζει με αφηγηματική ειλικρίνεια που αποπλίζει.

Το Jimmy's Hall είναι μια δυνατή ταινία, με πολλούς και διαφορετικούς τρόπους. The Guardian

Η 24η ταινία μυθοπλασίας του Loach βρίσκει τον ακριβιστή σκηνοθέτη να ασχολείται με οικεία θέματα ατομικής ελευθερίας, θεσμικής καταπίεσης και τη δύναμη της συλλογικής οργάνωσης, ποτισμένα με ένα γλυκό ρομαντισμό που ανυψώνει την ταινία χωρίς να φθηνώνει το θέμα της. Variety

Ο πολιτικοποιημένος και ανθρωπιστής σκηνοθέτης από την Ιρλανδία επιστρέφει με την τελευταία ταινία του και μας διηγείται μια συγκλονιστική, αληθινή ιστορία που διαδραματίζεται μετά το αριστούργημά του «Ο Άνεμος Χορεύει το Κριθάρι» (Χρυσός Φοίνικας, 2006). Σε συνεργασία με τον σπουδαίο σεναριογράφο Paul Laverty (πιστό του συνεργάτη εδώ και χρόνια), ο Ken Loach φτιάχνει μια διαχρονική και συγκινητική ταινία αναδεικνύοντας τον προσωπικό αγώνα, την αυτοθυσία και την αλληλεγγύη. Μέσα στην «αίθουσα του Jimmy», οι πρωταγωνιστές της ταινίας χορεύουν σε ήχους τζαζ και σουίνγκ, γελούν και διασκεδάζουν, εκφράζοντας έτσι την ελευθερία του πνεύματος και της ζωής.

Ιρλανδία, 1921. Ο Jimmy Gralton χτίζει έναν χώρο, όπου οι νέοι μπορούν να παρακολουθήσουν μαθήματα, να συζητήσουν, να ονειρευτούν και πάνω από όλα να χορέψουν. Η εκκλησία όμως και ορισμένοι πολιτικοί έχουν αντιρρήσεις και ο Jimmy αναγκάζεται να φύγει από τη χώρα. Η αίθουσα χορού κλείνει και εγκαταλείπεται. Δέκα χρόνια μετά, ο Jimmy επιστρέφει από την Αμερική, αποφασισμένος να φροντίσει τη μητέρα του και να κάνει μια ήσυχη ζωή. Η αίθουσα χορού

είναι πια ένα ερείπιο και η κοινότητα πείθει τον Jimmy να την ανακαινίσει. Για δεύτερη φορά, ο Jimmy θεωρείται επικίνδυνος και μπορεί να χάσει τα πάντα...

Ο Κεν Λόουτς έχτισε μια «αίθουσα χορού» μέσα στην κινηματογραφική αίθουσα αποδεικνύοντας περίτρανα τη λαϊκή ρήση: build it and they will come. Γιατί σείστηκε το Palais από τα ρυθμικά χειροκροτήματα και έναν αφυπνισμένο πολιτικό ρομαντισμό.

Κομητεία Λέιτριντ, 1932. Δεκατρία χρόνια μετά τον πόλεμο με τους Βρετανούς για την αυτονομία και δέκα μετά τον αιματηρό Εμφύλιο ανάμεσα σε όσους συμφώνησαν με τους όρους των Αγγλων και όσους ένωσαν πικρή την ήττα και το ξεπούλημα, η χώρα προσπαθεί να ξανασταθεί στα πόδια της, ανεξάρτητη, ελεύθερη, με νέες ιδέες. Οι εξόριστοι επιστρέφουν στα σπίτια τους. Ανάμεσά τους κι ο Τζίμι Γκράλτον, ο χαρισματικός ηγέτης της Αριστεράς, ο οποίος το 1920 είχε στήσει το «Pearse-Connolly Hall» (το όνομα ήταν φόρος τιμής στους αρχηγούς του Easter Rising, Πάτρικ Πιρς και Τζέιμς Κόνολι). Ο Γκράλτον είχεβάλει προσωπικά του χρήματα για την κατασκευή του, όμως το πολιτιστικό αυτό κέντρο άνηκε ολοκληρωτικά στην κοινότητα - τους κατοίκους που το έχτισαν από τα θεμέλια, τους πολίτες που το λειτουργούσαν. Το πρωί ήταν εκπαιδευτήριο (μαθήματα λογοτεχνίας, ποίησης, ζωγραφικής) και γυμναστήριο. Τα βράδια μεταμορφωνόταν σε αίθουσα χορού.

Επιστρέφοντας από την Νέα Υόρκη, μ' ένα γραμμόφωνο, και τζαζ & σουίνγκ βινύλια στις αποσκευές του, ο Γκράλτον το βρίσκει ερείπιο. Ο ίδιος δε θέλει πλέον μπλεξίματα με την εξουσία. Θέλει να αποσυρθεί στο πατρικό του, να φροντίσει την μάνα του που τον στερήθηκε, να καλλιεργήσει ξανά το χορταριασμένο χωράφι του πατέρα του. Μόνο που οι νέοι άνθρωποι και οι παλιοί του σύντροφοι έχουν άλλη γνώμη: τον πείθουν να το ανακαινίσουν και να λειτουργήσει ξανά. Η κοινότητα ενώνεται και πάλι κάτω από έναν νέο σκοπό. Ολοι βάζουν προσωπικό χρόνο, κόπο και όραμα. Αυτό όμως τρομάζει συθέμελα τους προύχοντες, ξεκινώντας από την Εκκλησία: επιστημονική γνώση, πολιτική σκέψη, χορός; Ποιος έχει το δικαίωμα να ξεσηκώνει το λαό σε τέτοιες επικίνδυνες συμπεριφορές; Πόσο θα μπορούσε να αντισταθεί ο Τζίμι (και το Jimmy's Hall όπως μετονομάστηκε) που τώρα τον εκδίδουν ως «αντίχριστο»; Πόσο οι φίλοι, οι κάτοικοι, οι συναγωνιστές του, οι οποίοι πλέον δεν είναι αυτόνομοι νέοι - έχουν οικογένειες, μαγαζιά, χρέη, υποχρεώσεις; Αξίζει να παλέψει κανείς, να χάσει εκ νέου τα πάντα, για ... μία αίθουσα χορού;

Όπως και οι αδελφοί Ντάρντεν με το «Δύο Μέρες, Μία Νύχτα», έτσι κι ο Κεν Λόουτς υφαίνει την απόλυτα απαραίτητη στις μέρες μας πολιτική ταινία. Μία ταινία που αναζητά να ξυπνήσει την ρημαγμένη ανθρώπινη αξιοπρέπεια, να αναστήσει την χαμένη συλλογική συνείδηση, να αναδομήσει (για τους ίδιους συμβολικούς λόγους που κι ο Γκράλτον ανακαινίζει το «Jimmy's Hall») την διαπροσωπική μας αλληλεγγύη, τον αφανισμένο μας κοινωνικό ιστό.

Παρακολουθούμε μία ταινία επιλογής, για το ιστορικό παρελθόν μίας ξένης χώρας, με άλλες δομές και προβλήματα από τα δικά μας. Όμως, η ταινία δεν είναι καθόλου παλιά, ούτε η ιστορία της, δυστυχώς, ξεπερασμένη. Τα θέματα είναι το ίδιο κατεπείγοντα, οικεία, αναγνωρίσιμα. Ο τρόπος που η εξουσία επιβάλλεται σκορπώντας φόβο και αφορισμούς («'Η τον Χριστό ή τον Γκράλτον» κυρήσσει από τον άμβωνα ο τοπικός ιερέας), δαιμονοποιώντας ως «λαϊκιστές», «κομμουνιστές», «εχθρούς της ειρήνης» όσους απειλούν την συντήρηση του καθεστώτος τους. Προσφέροντας εκβιαστικά τρόπους να σε σώσει από την καταστροφή που σου έχει επιβάλλει: «αν υποσχεθείς ότι δε θα ξαναχτίσεις το "Jimmy's Hall" μπορείς να μείνεις στο σπίτι σου, στα τελευταία χρόνια της μάνας

σου, να ζήσεις μία ήσυχη ζωή...»

«Μήπως φταίω εγώ;» αναρωτιέται η φιλήσυχη, πρώην δασκάλα, μητέρα του Τζίμι. «Μήπως φταίω που όταν ήταν μικρός του έδωσα βιβλία να διαβάσει; Που τον έμαθα να σκέφτεται και να μη φοβάται να λέει τη γνώμη του; Σήμερα που τον καταδικάζετε ξανά για τις ιδέες του, μήπως πρέπει κι εγώ να απολογηθώ; Αυτές τις εποχές, νιώθω ότι δε χάνω μόνο για πάντα το γιο μου. Αλλά κάτι πολύ περισσότερο...»

Η καριέρα των Λόουτς-Λάβερτι ήταν πάντα συνεπής στην αριστερή πολιτική σκέψη, σε έναν λόγο που πάλλεται και αντιστέκεται και βροντοφωνάζει. Το «Jimmy's Hall» όμως, παρόλο που δεν λέει κάτι πρωτότυπο ή καινούργιο, καταφέρνει κάτι πολύ σημαντικό για το σήμερα: όσο η βοή της υπερπληροφορίας των media έχει θολώσει το τοπίο και έχει μεταλλάξει, απαξιώσει, ευτελίσει τη σοσιαλιστική σκέψη και τη λαϊκή αξιοπρέπεια σε «λαϊκίστικη» προσβολή, ο Λόουτς επαναπροσδιορίζει το πολιτικό πλαίσιο με ψυχραιμία, ευαισθησία, ψυχή κι ακλόνητη λογική.

«Κι εγώ Πιστεύω» δηλώνει σε μία νηφάλια αντιπαράθεση με τον ιερέα, ο Γκράλτον. «Πιστεύω σε μένα, στο γείτονά μου, στο φίλο μου, στον συναγωνιστή μου. Γιατί σας τρομάζει ένα πολιτιστικό κέντρο; Εμείς το μόνο που θέλουμε είναι να μιλάμε, να ακούμε, να μαθαίνουμε, να χορεύουμε και να γελάμε...»

Το «Oh Captain, my Captain» τέλος βρήκε τους συνήθως κυνικούς και βαρυστημένους δημοσιογράφους του Palais, όχι απλά να χειροκροτούν. Αλλά να μην σταματάνε. Και όσο οι σουίνγκ μουσικές των τίτλων τέλους συνεχίζονταν, τόσο τα χειροκροτήματα γινόντουσαν ρυθμικά παλαμάκια, ενθουσιώδεις κραυγές και συγκινημένο γέλιο. Τόσο ανάγκη έχουμε να βλέπουμε τις ρομαντικές ιδέες μίας συλλογικής κοινωνίας στην οθόνη; Τόσο έτοιμοι είμαστε να σηκωθούμε για τον πρώτο χορό; Πού είχαμε αυτή την μελωδία κρυμμένη στην καθημερινότητά μας, όπου διχασμένοι μοιάζει να μη συμφωνούμε σε τίποτα;

Αυτή είναι η μαγεία του σινεμά. Κι ενός ανθρωπιστή σκηνοθέτη. Γιατί σήμερα, ο Λόουτς έχτισε μια αίθουσα χορού μέσα στην κινηματογραφική αίθουσα κι απέδειξε περίτρανα τη λαϊκή ρήση: build it and they will come.

ΠΟΛΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

ΚΕΝ ΛΟΟΥΝΤΣ

Γεννήθηκε το 1936 στην Αγγλία. Σπούδασε Νομικά στην Οξφόρδη αλλά κατέληξε στο θέατρο. Έχει κάνει ταινίες για την τηλεόραση. Έχει κερδίσει Βραβεία σε Φεστιβάλ για τις ταινίες του.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Jimmy's Hall 2014, The Spirit of '45 2013, Το meridio ton angelon 2012, Route Irish 2010, Looking for Eric 2009, It's a Free World... 2007, Chacun son cinéma ou Ce petit coup au cœur quand la lumière s'éteint et que le film commence 2007, The Wind That Shakes the Barley 2006, McLibel 2005, Tickets 2005, Ae Fond Kiss... 2004, 11'09'01 - September 11 2002, Sweet Sixteen 2002, The Navigators 2001, Bread and Roses 2000, The Flickering Flame 1998, McLibel: Two Worlds Collide 1998, My Name Is Joe 1998, Carla's Song 1996, A Contemporary Case for Common Ownership 1995, Land and Freedom 1995, Ladybird Ladybird 1994, Raining Stones 1993, Riff-Raff 1991, Hidden Agenda 1990, The View from the Woodpile 1989, Time to Go 1989, Fatherland 1986, Which Side Are You On? 1985, Questions of Leadership 1983, The Red and the Blue: Impressions of Two Political Conferences - Autumn 1982 1983, Looks and Smiles 1981, A Question of Leadership 1981, Auditions 1980, The Gamekeeper 1980, Black Jack 1979, Play for Today 1971-1977, Days of Hope 1975, A Misfortune 1973, Full House 1973, The Save the Children Fund Film 1971, Family Life 1971, ITV Saturday Night Theatre 1971, Kes 1969, The Wednesday Play 1965-1969, Poor Cow 1967, Diary of a Young Man 1964, Z Cars 1964, Teletale 1964.